

modent til Konkursbehandling, vil sige, at det er i den Tilstand, at Kreditorerne maa være de Ereraadende, indtil deres Fyldestgjørelse er sikket. Disse Grundsætninger, hvorpaa jo Konkursloven hviler, synes jeg, overførte paa dette Øbet, maa føre til, at man absolut maa fastholde, at Kreditorernes Stemmeberettigelse maa vedvare, indtil der er skaffet Sikkerhed for, at de ville blive fyldestgjorte „til rette Forsaldstid“. — Hvad § 27 angaar, da forekommer det mig ikke, at der kan være nogen videre Betænkelighed ved at gaa ind paa, hvad der paa dette Punkt er foreslaaet i det andet Thing. — Med Hensyn til § 32, da skal jeg ikke dvæle længere ved den, saa meget mindre som jeg ikke tror at tage fejl i, at en eret anden Landsthingsmand, som har større praktisk Erfaring i saadanne Ting, vil ytre sig nærmere om denne Paragraf. Jeg vil blot tillade mig den Bemærkning, at Paragrafen vistnok i alt Fald ikke kan gaa, saaledes som den ligger, idet det, selv om man vil gaa ind paa den Tanke, som ligger til Grund for Paragrafen, vil blive nødvendigt nærmere at forklare, hvad der skal forstås ved „Flertallet af Boets Vedkommende“. Der frembyder sig nemlig det Spørgsmaal: er det Flertallet uden Hensyn til Fordringernes Størrelse, eller er det dem, som repræsenterer den større Mængde af Fordringer? Dette er et Spørgsmaal, som særligt med Hensyn til denne Paragraf vil stille sig tvivlsomt, thi vel kan man maasse paa andre Punkter i denne Lov sige, at Flertallet naturlig betyder dem, som repræsenterer den største Interesse, men der er her den særegne Omstændighed tilføje, at i alle disse Spørgsmaal, hvor Taleren er om, hvorvidt en Kurator skal benyttes eller ikke, samt om, hvem der skal vælges til Kurator, foreskrives Konkursloven, at det er Flertallet af Kreditorerne uden Hensyn til Fordringernes Størrelse, som i saa Henseende have den afgjørende Indflydelse, og naar dette staar fast, og da der her jo er Spørgsmaal om noget ganske Tilsvarende, nemlig om at afgjøre, om man vil have Kurator i Boet eller ikke, saa forekommer det mig, at det vil komme til at staa uflart, om der ved Flertallet sigtes til de i Konkursloven nedlagte Regler for dette Tilfælde, som analogt skulde anvendes her, eller om det er Meningen at opstille en anden forskellig Regel i dette Forhold, nemlig at overlade det til den, der repræsenterer den største Interesse i Boet, at vælge en Kurator. Det er blot dette, jeg har villet bemærke, men for Øvrigt skal jeg ikke gaa nærmere ind paa Reglens Realitet. Jeg skal blot i Korthed sige, at jeg for Dødsboers Vedkommende rigtig nok tror, at det vil være hensigtsmæssigt for alle Vedkommende at blive staaende ved, hvad der tidligere stod i Lovforslaget, men skulde der lægges særlig Vægt derpaa fra det andet Things Side, saa kan jeg for min Part ikke se noget særdeles Betænkeligt ved Forandringen. Det er et Spørgs-

maal, som nærmere maa besvares af praktiske Mand, der have særdeles i disse Anliggender.

Jeg skal dernæst tillade mig at bemærke somheden paa et entelt Punkt, som ikke blev berørt af den høitærede Justitsminister, fordi der ikke ved samme er Tale om en Ændring, som er sket i det andet Thing, men en Ændring, som vistnok burde være sket, naar de andre Ændringer ere foretagne. Jeg sigter herved til § 59, idet jeg nemlig antager, at der vil være god Grund til at anvende Principet om Bestikkelse af Børge eller Fuldmægtige — hvad man nu vil kalde dem — for fraværende Arvinger ogsaa i det i § 59 omhandlede Tilfælde, ja, jeg tør sige, at der endog vil være mere Grund til at anvende det her end paa det andet Sted. Der handles jo nemlig her om det Tilfælde, hvor den Vængstlevende stifter med den Forstafvades Arvinger, og hvor Skiftet foregaa paa Grundlag af den Vængstlevendes Opgjørelse af Boets Status. Det, som der her er Tale om, er altsaa blot at tilveiebringe Nogen, som for de andre Arvingers Vedkommende kan erklære sig over denne Opgjørelse, og det forekommer mig, at naar man vil lade en Børge eller en Fuldmægtig for en fraværende Arving kunne vedgaa Arv og Gjæld og foretage det Slags store, vigtige og indgribende Skridt, som man lader ham foretage i det Foregaaende, saa kan der heller ikke være nogen Betænkelighed ved ogsaa at lade ham optræde her og give Godkendelse af Opgjørelsen for den Fraværendes Vedkommende, og det har maasse endnu mere Interesse her end i det andet Tilfælde, thi er der noget Tilfælde, hvor det er særligt maagpaaliggende, at Sagen ikke trækker i Langdrag, saa er det netop ved de Skifter, som omtales i denne Forbindelse. — Jeg skal ikke opholde mig ved §§ 71, 72, 73 og 74, fordi de staa i en nøie Sammenhæng med § 5, og det følger af sig selv, at dersom § 5 maatte blive ændret i Overensstemmelse med det, som jeg har ytret, eller paa anden Maade, saa vil dette ogsaa faae sin Indflydelse paa disse Paragrafer, som da naturligvis maa undergaa en tilsvarende Forandring. — Hvad § 91 angaar, skal jeg blot bemærke, at jeg naturligvis ikke kan finde, at der kan være nogen Betænkelighed ved at gaa ind paa det Forslag, som i saa Henseende er fremsat i det andet Thing. Der er kun det derimod at erindre, at det ser høist anomalt ud, at, naar Meddelelse af Tilladelse til at hense i uskiftet Bo overlades til Skifteretten, Forandring i dennes Afgjørelse da ikke skal naas ad Appelsveien, men derimod ved Ændring af Sagen for Overdrigheden, og det synes mig, at dette ser dobbelt besynderligt ud, eftersom vi jo leve i en Tid, hvor man ellers raader paa, at man saa vidt muligt vil adstille Domstolene og Administrationen fra hinanden. Jeg vil indlertid gjerne indrømme, at der findes Stedstykker nok til denne Anomali, og have vi andre, saa